

မိုးစက်ရင်
ကိုယ့်လက်နဲ့ ပျိုးမိတဲ့ပန်း

အခန်း (၁)

ဒီလို။

ဦးကျော်ဇောတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေတယ်။ လျှောက်နေ တယ်ဆိုပေမယ့် သာမန် လျှောက် နေတာမျိုးမဟုတ်ဘူး ဖျတ်ခနဲ လှမ်းလိုက်တဲ့ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ ဒေါသ တွေပါနေတယ်။ ပါးစပ်ကလည်းတောက်ခနဲမြည်အောင် တက်ခေါက် လိုက်ရင်း အလိုမကျစွာ ရေရွတ်လိုက်သေး။

“တောက်!...သူတောင်းစားတွေ။ ခေါ်ပြီဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ချက်ချင်းရောက်မလာဘူး။ ဒီကောင်တွေတော့ကွာ”

ရေရွတ်သံအဆုံးမှာပဲ ပန်းတိုင်ဆီပြေးလာတဲ့ မိတာတစ်ရာ အပြေး သမားတွေလို ရန်နိုင်တို့ သုံးယောက် ရောက်လာကြတယ်။

သူတို့ဆရာလည်းဟုတ်၊ ဘောစီဆိုလည်းဟုတ်တဲ့ ဦးကျော်ဇော ဒေါသထွက်နေမှန်းသိလို့ ကြောင်ပေါက်စလောက်ရှိမယ့် မျက်နှာငယ် လေးတွေ လုပ်ထားကြတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပါပြီဆရာ”

ရန်နိုင်က ဦးဆောင်ပြီး ညောင်နာနာလေသံနဲ့ စပြောလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ... တပည့်သုံးယောက်ထဲမှာဆိုရင် ရန်နိုင်က ဆရာကြီး။ သူမပြောရင်လည်း ဟိုလဒ်နှစ်ကောင်က ပြောမှာမှ မဟုတ်ပဲ။

ရန်နိုင် အဖြေစကားဆုံးတော့ ဦးကျော်ဇောဟာ မျက်နှာကို ပိုပြီး

တင်းလိုက်တယ်။ ပြီး...ဘုဆတ်ဆတ်လေသံနဲ့...။

“ဟေ့ကောင် ရန်နိုင်...မင်းတို့ မင်းတို့တွေ ချီးစားထားကြလား”

“ဗျာ...ဆရာ”

“ဝေါ့”

“ထွီ”

ရန်နိုင် လန့်သွားတယ်။ နောက်ကနှစ်ကောင်ဆီကလည်း ရွံရှာသံတွေ ပြိုင်တူထွက်လာတယ်။ မစားထားဘူးလို့ဖြေမှ ချီးကျူးရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲလို့ ရန်နိုင်စိုးရိမ်တကြီး တွေးလိုက်မိသည်။

အဲဒါကြောင့် -

“ဘာ...ဘာများဖြစ်လို့ပါလဲ ဆရာ”

ဦးကျော်ဇောက ခပ်တင်းတင်းပဲ ပြန်ပြတယ်။

“ဟေ့ကောင်...မေးတာကို ဖြေ။ မင်းတို့တွေ ချေးစားကြလားလို့”

“မ...မစားပါဘူး ဆရာ”

“အဲဆို ဘာစားလဲ”

“ထမင်းပါ ဆရာ”

“အဲဒါပဲ...အဲဒါပဲ။ မင်းတို့တွေ ထမင်းစားတယ်ဆိုရင်တော့ အသိဉာဏ် ရှိရမယ်လေကွာ။ အသိဉာဏ်ရှိတယ်ဆိုရင် ခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စကို မမေ့ရဘူး”

“ဗျာ...ဆရာ၊ ဆရာခိုင်းတဲ့ကိစ္စတွေကို လုပ်ထားပါတယ်”

“ဘာကွ...ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေလုပ်ထားကြလဲလို့”

ရန်နိုင်ကပဲ အရင် -

“ဆရာ မနေ့ကပဲ ခိုင်းထားလို့ အိမ်က ကားတွေ သွားပြင်ပါတယ် ဆရာ။ နှစ်စီးစလုံး ပြန်ကောင်းနေပါပြီ။ ဒီကောင် စံထူးကိုတော့ ခြံတံခါးပြင်ဖို့နဲ့ ဆေးသုတ်ခိုင်းထားပါတယ်”

စကားအဆုံးမှာပဲ စံထူးက ဝင်ပြောပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ...ခြံတံခါးလည်း ပြင်ပြီးသွားပါပြီ။ ဆေးလည်း ဆရာခိုင်းတဲ့အရောင်အတိုင်း သုတ်ထားပါတယ်”

“ဟိုကောင် မောင်စိုး”

ရန်နိုင်က လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ မင်းအလှည့်လို့ သတိပေးလိုက်တာ။ မောင်စိုးက ပျာပျာသလဲ ပြန်ဖြေတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ခြံထဲကအမှိုက်တွေကအစ သတင်းစာအဟောင်း၊ ဂျာနယ်အဟောင်းတွေပါ အကုန်ရှင်းထားပါတယ်”

“ဟာကွာ ဟာကွာ ဟာကွာ”

သောက်တလွဲ တပည့်သုံးယောက်ရဲ့ ဖြေဆိုမှုတွေအဆုံးမှာတော့ ဦးကျော်ဇော် တစ်ယောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်လိုက်မိတော့တယ်။

ငါ့မှာ ဒီလိုစိတ်ချအားထားရတဲ့ တပည့်တွေရမိထားပါလားလို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိသွားတယ်။ ဒေါသကို အရောင်ပြန်တင်လိုက်ရင်း ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ...တော်ကြစမ်းပါကွာ။ မင်းတို့ကို အဲဒီကိစ္စတွေ

မေးတာမဟုတ်ဘူး။ အရေးကြီးဆုံးကိစ္စတစ်ခုရှိသေးတယ်လေ။ မင်းတို့ သုံးကောင်စလုံးကို မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်ခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စကွ။ အဲဒါဘာလဲ”

“ဟာ”

အဲဒီတော့မှ ရန်နိုင်လည်း သတိရပြီး ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။ ဟုတ်သားပဲ။ ဦးကျော်ဇော်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မိတဆိုးသမီးလေး။ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင် မင်းသမီးလေး ကြယ်စင်ကျော်ဇော်ကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတာပဲ။ ကြယ်စင်ကလေးက ခုတလော ရည်းစားသနာ ရှိနေတယ်ကြားလို့ ဦးကျော်ဇော်က စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတာ။ ရန်နိုင်က ပျာပျာသလဲ ပုံစံနဲ့ -

“သိ...သိပါပြီ ဆရာ၊ ကြယ်...ကြယ်စင်ကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတာပါ”

“အဲဆို... ဘယ်မှာလဲ ငါ့သမီး”

ရန်နိုင်က တွေ့လိုတွေ့ငြား ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးမှ -

“ရှိ...ရှိမှာပါ ဆရာ။ မနက်စောစောကတောင် ခြံထဲမှာ ဖုန်းပြောနေတာ တွေ့လိုက်ပါသေးတယ်။”

“ဟာ...မနက်က မင်းတွေ့တာကို လာပြောမနေနဲ့။ ခု ငါ့သမီးအိမ်မှာ မရှိဘူးကွ”

“ဘယ်သွားလို့လဲ ဆရာ”

ဦးကျော်ဇော်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်က ရန်နိုင်ဇက်ပိုးဆီ ပျောင်းခနဲ ကျသွားတယ်။

“ဘယ်ထွက်သွားမှန်းမသိလို့ မင်းတို့ကို မေးနေတာပေါ့ ငတုံးရဲ့။ ဒီ
ကောင်မလေးကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ပါလို့ မှာထားလျက်နဲ့ကွာ။
ခုတော့ အိမ်ကနေ ကားမောင်းပြီး ထွက်သွားတာတောင် မသိလိုက်ကြ
ဘူး။ တော်တော်အားကိုးရတဲ့ကောင်တွေ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း အလုပ် အလုပ်ရှုပ်နေလို့ပါ ဆရာ”

“ခုမှ သောက်ဆင်ခြင်တွေ ပေးမနေနဲ့။ သွား...ခုလိုက်ရှာ။ တွေ့တဲ့
နေရာကနေ ခေါ်လာခဲ့။ သူ့ရည်းစားဆိုတဲ့ကောင်ကိုပါ တွေ့ရင်
တစ်ခါတည်း ထုထောင်းခဲ့။ ကျန်တာ ငါရှင်းမယ် ကြားလား”

“ကြားပါတယ် ဆရာ”

“ကြားရင် ခု သွားတော့...ကားယူသွား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

*

အခန်း (၂)

အဲဒီအချိန်မှာ ကြယ်စင်က သူ့ရည်းစားနိုင်မိုးနဲ့ ချိန်းတွေ့နေပြီ။ ချိန်းတွေ့တယ်ဆိုပေမယ့် ဆိတ်ကွယ်ရာမှာတော့မဟုတ်ဘူး။ စူပါမားကက်တစ်ခုထဲက ကော်ဖီဆိုင်မှာ စကားပြောကြရုံပါ။ အတို့အဆိတ်ကလေးတွေတော့ ပါတာပေါ့။

ထပ်ပြောရရင် ကြယ်စင်က နိုင်မိုးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်တာလည်း သိပ်မကြာသေးဘူး။ သုံးလကျော် လေးလလောက်ပဲရှိသေးတာ။ သူတို့နှစ်ယောက် ရည်းစားဖြစ်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာလည်း ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ရိုမန့်တစ်ဆန်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ မရှိခဲ့ဘူး။

ကြယ်စင်က တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ အဖေကလည်း ချမ်းသာတော့ချုပ်ချယ်တယ်။ တော်ရုံကိစ္စမရှိဘဲ အပြင်ပေးထွက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းလည်း မရှိတဲ့ ကြယ်စင်က အိမ်မှာအားရင် အခွေကြည့်၊ စာဖတ်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဂိမ်းဆော့တာမျိုးတွေ လုပ်တယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ facebook တို့၊ viber တို့၊ we chat တို့စတဲ့ social network တွေ ခေတ်စားလာတော့ စာလည်း မဖတ်၊ ခွေလည်း မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ အဲဒီလူမှုကွန်ရက်ထဲမှာ ကြယ်စင်လည်း မျောတော့တယ်။ အဲဒီမှာပဲ ရုပ်ချောပြီး facebook မှာ တစ်ရက် ပုံသုံးလေးပုံ တင်လေ့ရှိတဲ့ နိုင်မိုးဆိုတဲ့ ငတ်နဲ့သွားတွေ့တာ။

ပထမတော့ ကြယ်စင် ဓာတ်ပုံတွေတင်ရင် နိုင်မိုးက comment တွေလာရေးတာ။ နိုင်မိုးရဲ့ comment တွေကလည်း ကြယ်စင်အကြိုက်လိုက်

ရေးတာဆိုတော့ ကြယ်စင်လည်း comment ပြန်ရေးမိတယ်။
Comment တွေ အပြန်အလှန်ရေးကြရင်း နိုင်မိုးက message (chat
box) ကနေ စာတိုလေးတွေ ပို့လာတယ်။ အဲဒီမှာပဲ အပြန်အလှန်
စကားပြောဖြစ်ကြရင်းနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေပေးကြပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့
လည်း လူမှုကွန်ယက်သုံးတဲ့ အကျိုးအမြတ်တစ်ခု အနေနဲ့ ရည်စားတွေ
ဖြစ်ကြပါလေရော။ ဒါကလည်း ဒီနေ့၊ ဒီခေတ်မှာ ဖြစ်နေကျကိစ္စလို
တောင် ဖြစ်နေပြီ။

နိုင်မိုးအကြောင်း ခရေစွေတွင်းကျ မသိထားပေမယ့် နိုင်မိုးကတော့
ကြယ်စင် သူဌေးသမီးဆိုတာ သိထားတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း
ခပ်သွက်သွက်လှုပ်ရှားလိုက်တာ။

ခုလည်း တွေ့တွေ့ချင်း ကြယ်စင်ပြောတာကို ကြည့်လေ။

“ကိုယ်...ကြယ်စင်မှာလည်း အိမ်ကနေ တစ်ခါတစ်ခါ ထွက်ရဖို့က
သိပ်မလွယ်ဘူး။ ဖေဖေတပည့်တွေက စောင့်ကြည့်နေကြတာ”

နိုင်မိုးက သက်ပြင်းချတယ်။ ပြီး အလိုမကျသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“အင်းပေါ့လေ...ကြယ်စင်က သူဌေးသမီးဆိုတော့လည်း ကြယ်စင်
အဖေက စိတ်ပူမှာပေါ့။ အဲဒါကြောင့်လည်း ဒီလို လူစည်ကားတဲ့ နေရာ
တွေမှာ မတွေ့ချင်တာ”

ကြယ်စင်က မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း -

“အဲမယ်...ဒီလိုနေရာက သွားရလာရ အဆင်ပြေလို့ပါ ကိုရာ။ ဒီ
နေရာမျိုး မတွေ့တော့ ဘယ်မှာသွားတွေ့ရမှာလဲ”

စကားဆုံးဆုံးခြင်းမှာပဲ နိုင်မိုးက ကြယ်စင်အရမ်းကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့
သူ့ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကို ခပ်ဖွဖွ သပ်တင်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ...

“ကြယ်စင်ကို ကိုယ် ညက Cb ထဲမှာ ပြောတယ်လေ။ ပန်းခြံတို့၊ သီး
ခန့်ခန်းတွေရှိတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တို့၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း...ဟို”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ကြယ်စင်က မျက်နှာနီနီလေးနဲ့ ဖြတ်ပြောလိုက်
တယ်။

“တော်ပြီကွာ...ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။ အဲလိုနေရာတွေ ကြယ်
စင် မသွားရဲပါဘူး။ သွားလည်း မသွားချင်ဘူး”

နိုင်မိုးက ရယ်လိုက်တယ်။

“ကိုယ်လည်း မသွားဖူးပါဘူး ကြယ်စင်ရဲ့၊ မသွားဖူးလို့လည်း
နယ်မြေသစ်တစ်ခုဆီကို ကြယ်စင်နဲ့ သွားချင်တာပေါ့”

ကြယ်စင် စဉ်းစားလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ သူမလည်း ချစ်သူနဲ့စွ
န့်စားခန်းလေးတွေ လုပ်ချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့်...အခြေနေက မပေး
ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ခေါင်းခါလိုက်ရင်း...

“တစ်နေရာရာကိုသွားဖို့ဆိုတာက အချိန်ရမှဖြစ်မှာ ကိုရဲ့။ ကြယ်စင်
က အပြင်ကိုတောင် ခိုးထွက်ရတာဆိုတော့ အချိန်က သိပ်ရတာ မဟုတ်
ဘူး၊ ခုတောင် ပြန်ရတော့မှာ”

“ဟာကွာ...ကိုယ်နဲ့ကြယ်စင်က ချစ်သူတွေဖြစ်နေတာပဲ ကြာပြီ။
လွတ်လွတ်လပ်လပ်လည်း တစ်ခါမှမတွေ့ရသေးဘူး”

“ဆောရီးပါ ကိုရယ်...ကြယ်စင် တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ အဲဒီလို
သွားဖို့လာဖို့အတွက် အချိန်ရအောင် ကြယ်စင် မဖန်တီးတတ်လို့ပါ”

အဲဒီစကားကြောင့် နိုင်မိုး မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း စဉ်းစားလိုက်
တယ်။

“ဒါနဲ့ကြယ်စင်အိမ်ကနေ ခွင့်တောင်းပြီး အပြင်ထွက်ရင် ကြယ်စင် အဖေ့ရဲ့တပည့်တွေက ပုံမှန်ပါလာတတ်တာလား”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ သူတို့မပါဘဲ မသွားရဘူးလေ”

“ဟုတ်ပြီလေ...အဲဒါဆိုရင် သူတို့ကို ကျော်ပြီး သွားလို့ရတဲ့ နည်းကို ကိုယ်စဉ်းစားထားလိုက်မယ်”

“ကိုကတော့ ဇွတ်ပဲ”

“ဘာလဲ...ကြယ်စင်က ကိုယ်နဲ့မတွေ့ချင်လို့လား”

ယောက်ျားလေးပီပီ မိန်းကလေးကို မူလိုက်တော့ ကြယ်စင်က ရယ်တယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုရယ် ကြယ်စင်လည်း တွေ့ချင်ပါတယ်။ အဲဒါဆိုလည်း စဉ်းစားထားလိုက် ဟုတ်ပြီလား”

“အိုကေလေ”

အဲဒီတော့မှ ကျေနပ်ဟန်နဲ့ နိုင်မိုး ပြုံးသွားတယ်။ ကြယ်စင်က ဖုန်းကနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကြယ်စင် သွားတော့မယ်နော် ကို။ ထွက်လာတာ တစ်နာရီလောက်ရှိတော့မယ်။ ညကျမှ လိုင်းပေါ်မှာတွေ့မယ်လေ”

ပြောပြီး ကြယ်စင် ထရပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ နိုင်မိုးက သတိပေးတဲ့ပုံစံနဲ့ -

“ဒါနဲ့ ကြယ်စင်ပဲ ကိုကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးမယ်ဆို။ ဘာလဲ လက်ဆောင်ကို လိုင်းပေါ်မှာပဲ ပေးမလို့လား”

အဲဒီတော့မှ ကြယ်စင်က သတိရသွားတဲ့ပုံနဲ့ -

“အယ်...ဆောရီးနော်။ ကြယ်စင်မေ့နေတာ ကိုရဲ့။ အဲ... မေ့နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုအတွက် ဝယ်မယ်ဆိုပြီး မဝယ်ဖြစ်သေးတာ”

“အင်...ကြယ်စင်က ဘာဝယ်ပေးမလို့လဲ”

ကြယ်စင်က မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်လိုက်ရင်း...

“ဟင်...ကိုပဲ ဟန်းဆက်က မကောင်းတော့ဘူးဆို၊ ဟန်းဆက် အသစ်ဝယ်ပေးမလို့လေ”

အဲဒီစကားကြောင့် နိုင်မိုးက ဝမ်းသာဟန်လေးပြလိုက်ပြီးမှ အားနာ သလိုထပ်ပြော လိုက်တယ်။

“ဟန်းဆက်တော့ လိုချင်ပါတယ် ကြယ်စင်ရယ်။ အဲ...ကြယ်စင်ဆီ က တောင်းတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဝယ်ချင်တာပါ။ ဟိုလေ ကိုယ်က ကြယ်စင်နဲ့ ဆင်တူ iphone လေး ကိုင်ချင်တာ။ ကိုယ့် ဘာသာပဲ အဆင်ပြေတော့မှ ဝယ်လိုက်ပါ့မယ်”

ပြောရင်း ကြယ်စင်မျက်နှာကို မဝံ့မရဲလေး ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ iPhone လေးတစ်လုံး လောက်ကို ကြယ်စင်အနေနဲ့ ဘာဖြစ်ရမှာတုံး။ ရင်တောင်မခုန်ဘူး။ မော်ဒယ်အသစ်ထွက်လာ ရင်တောင် ကာလာကွဲ နှစ်လုံးလောက် ဝယ်တာလေ...ဟင်း ဟင်း။

ခုလည်း နိုင်မိုးစကားဆုံးတော့ ကြယ်စင်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ...

“ဪ...ကိုကလည်း ကြယ်စင် ဝယ်ပေးမယ်ဆိုတာကလည်း iPhone ပါပဲ။ ကို ဘာကာလာကြိုက်မှန်းမသိတာနဲ့”

“ကိုယ်လား၊ အဖြူရောင်ပဲ ဝယ်ဖို့စဉ်းစားထားတာ”

ကြယ်စင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း -

“ဝယ်လေ...ကြယ်စင် မွေးနေ့လက်ဆောင်ဝယ်ပေးမှာပေါ့။ ဝယ်ပေးမယ်ဆိုတာတောင် ခုက အချိန်သိပ်မရတော့ဘူး”

နိုင်မိုးမျက်နှာက ညိုတိုတိုဖြစ်သွားတယ်။ ဒီအတိုင်းဆို ဘယ်နေ့မှ ဝယ်ပေးမှာလဲ မသိတော့ဘူး။ ပေးမယ်ဆိုကာမှ ပိုလိုချင်လာမိတယ်။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေအရ စကားကို ခပ်ဖော့ဖော့ပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ရပါတယ်၊ ကြယ်စင်ပေးမယ့်လက်ဆောင်ပဲ။ ပေးတော့မှ ယူတော့မယ်။ မပေးလည်း ကိစ္စမရှိဘူး”

အဲဒီလိုကျပြန်တော့လည်း ကြယ်စင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိတယ်။ ကိုယ့်အနေအထားက ဝယ်ပေးနိုင်ပေမယ့် အချိန်မရတာကြောင့် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး -

“အားတော့နာတယ် ကိုရာ။ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ကြယ်စင် လိုက်ဝယ်ပေးချင်ပေမယ့် အချိန်မရဘူးဆိုတော့”

ဘာဆက်ပြောမလဲ၊ နိုင်မိုး ဆက်နားထောင်လိုက်တယ်။ ကြယ်စင်က သူ့လက်ကိုင်အိတ်ထဲက တစ်သောင်းတန်တစ်အုပ် ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီး...နိုင်မိုးရှေ့မှာ ချပေးလိုက်ရင်း....

“ရော့...ကို၊ အဲမှာဆယ်သိန်း။ လိုရင်လည်း လိုတဲ့ငွေလောက်တော့ ဆိုင်မှာ ချန်လို့ရမှာပါ။ တစ်ခုပဲ...ကြယ်စင်ကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

မျက်စိရှေ့ရောက်လာတဲ့ ငွေဆယ်သိန်းကိုကြည့်ပြီး နိုင်မိုး အံ့သြနေမိတယ်။ လွယ်လှချည်လားပေါ့။ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီး လက်ဆောင်ပေးတာကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ။ နိုင်မိုးယောင်နုနု ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“ဟင်...ကိုယ်က ဘာကို စိတ်ဆိုးရမှာလဲ ကြယ်စင်ရဲ့”

ကြယ်စင်က ပြုံးလိုက်တယ်။ ပြီးမှ -

“ဪ...ကိုယ်တိုင်လိုက်ဝယ်မပေးနိုင်တာကို စိတ်မဆိုးနဲ့လို့ ပြောတာပါ”

“ရပါတယ် ကြယ်စင်ရယ်...စိတ်ဆိုးစရာလား၊ ကိုယ့်အပေါ် အမှတ်တရပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

“အာ...ကိုကလည်း ကျေးဇူးတင်စရာလား။ ကို ကျေနပ်တယ်ဆိုရင် ပဲ ဝမ်းသာလှပြီ။ ညကျမှ လိုင်းပေါ်မှာတွေ့မယ်နော်...သွားပြီ”

“အိုကေ...ကြယ်စင် ခဏ”

ပြောရင်း ဆတ်ခနဲရပ်ပြီး ကြယ်စင်အနား တိုးသွားလိုက်တယ်။ နားသယ်စပ်ကို ဖျတ်ခနဲနမ်းလိုက်တော့ ကြယ်စင်မျက်နှာလေး ရဲသွားရဲ့။

“အာ...ကိုယ်ကတော့ လုပ်ပြီ...သွားပြီနော်”

ပြောပြီး ကြယ်စင် ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ နိုင်မိုးတော့ ဘယ်လို တွေးပြီး ကျန်ခဲ့မယ်မသိဘူး။ ကြယ်စင်ကတော့ ချစ်သူကို လက်ဆောင် ပေးခဲ့ရလို့ ပျော်ပါတယ်။

စူပါမားကက်ထဲက ထွက်လာပြီး ကားပါကင်ဆီကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာတင် သူ့အဖေရဲ့တပည့်တွေဖြစ်တဲ့ ရန်နိုင်တို့ကို တွေ့လိုက်ရလို့ ကြယ်စင် နည်းနည်းလန့်သွားမိသေးတယ်။ ပြီးမှ ခုက တစ်ယောက်တည်းပဲလေဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ မျက်နှာကို ပြန်တည်ပစ်လိုက်တယ်။

ရန်နိုင်က ကြယ်စင်ရဲ့ နောက်ကျော်ဆီမှာ လူပါလာ၊ မပါလာ ဆိုတာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ကြယ်စင်...သမီးကို ဆရာလိုက်ရှာနေတယ်။ ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ သမီး”

မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးလိုက်ရင်း ကြယ်စင်က ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ဝယ်စရာရှိလို့ ဈေးကို လာတာလေ။ ဦးလေးတို့ကို သံတော်ဦး တင်နေရဦးမှာလား”

ရန်နိုင်က ခေါင်းခါလိုက်ရင်း...

“အဲလိုသဘောမျိုးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်။ တစ်နေရာရာကို သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကို အသိပေးဖို့ ပြောတာပါ။ ဆရာက သမီးကို လိုက်စောင့်ရှောက်ခိုင်းထားတယ်လေ”

“သိပါတယ်...လိုအပ်ရင် ခေါ်မှာပေါ့။ ကြယ်စင်က ကလေးမှ မဟုတ်တာ”

“ကလေးမဟုတ်လို့လည်း လိုက်စောင့်ရှောက်ခိုင်းတာပေါ့ သမီးရဲ့”

“အိုး...ဦးလေးကလည်း လျှာရှည်လိုက်တာ။ နောက်တစ်ခါ အပြင်ထွက်ရင် ခေါ်မယ်... ဟုတ်ပြီလား။ ခုလည်း အိမ်ပြန်တော့မှာ”

ကားပေါ်တက်ပြီး ကြယ်စင် မောင်းထွက်လာခဲ့တယ်။ နောက် ကြည့်မှန်ကနေ တစ်ချက်ရှိုး လိုက်တော့ ရန်နိုင်တို့ကားကို လှမ်းတွေ့ရတယ်။ ထက်ကြပ်မကွာ ဆိုတာမျိုးပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့အဖို့ ကြယ်စင် ပျော်မိတာအမှန်ပဲ။ ချစ်သူနဲ့ တွေ့ခွင့်ရတဲ့အပြင် လက်ဆောင်လည်း ပေးခဲ့ရသေးတယ်လေ။

ဘဝဆိုတာ လေပြည်တွေချည်းမလာကြောင်း ကြယ်စင်တွေးမထား

မိသေးတာလည်း အမှန်ပါပဲ။

*